

Sárral verjük egymást szemközt,
Ellenségek a barátok,
Nő bennünk a vádaskodás,
S elnyel lassan a fürtelem,
A fekete magyar átok.

...Hadapród ur, elküldelek,
Ne hallgasd e bus beszédet,
Amely minket, tudod te is,
Szivgyökérig emésztő vad
Zsarátnokos tüzzel éget.

Eredj futva a zimankós
Határtalan éjszakába,
Szenvédélyes égő aggyal
Rohanj, mint az ámokfutó.
Mint az örült, mint a kába,

S felejtse el azt, amit mondtam.
...Odahaza ne mondj te mást,
Csak egy édes adjonistent,
Csak ragyogó, szivvidító,
Simogató vigasztalást.

Mondd azt otthon a könnyező
Bánat-arcu kis családnak,
Készülődik a völegény,
Nincsen baja a testvéremek,
A fiunak, jó apának.

Biztasd őket, készülődünk
Árva szívvél teutánad,
Csomagoljuk kis batyunkat,
Hazavisz az anyánk könnye,
Asszony-sohaj, testvér-bánat.

Mondd el otthon, hadaprod ur:
Velünk az Ur, segít az ég,
Öreg bátyánk, indulj, eredj
S csak annyit mondj – élünk, élünk
...Odahaza ez is elég.

Baka István: Farkasok órája

Felébredek.

A takaró lidérce
kilobban, újra csigaház-fehér,
s nem moccan többé. Becsapott az álom:
nem volt s nem is leselkedik veszély;
csak összecsiszkált s szarva gombszemével
nagyon soká meredt reám az éj;
de nyála – utcalámpa fénye – szárad,
foltot se hagyva, szőnyegén szobámnak.

Felébredek.

Most kellene kimennem
vizelni, inni, s a paplan alá!
S nem mozdulok... A vekkeróra jár,
közeleg-távolodik, mint a sínen
elkattogó, vörös tehervonat, –
és murva-másodpercek hullanak
a töltésszélre... Ajtómat bezártam;
a fridsiderben ébred csak az áram,
s vonít fel – tolvajt álmodó kutya –,
de tejhez, sajthoz, parizerhez ér
nyelvével, és ha mindent végigízlel,
elalszik újra, – elméje fagyott
rekeszeiben a gondolatok
oly rendezettek, hogy szinte irigylem.

Felébredek.

Az éj végére jár;
tudom, a farkasok órája ez.
Az ablakon csontujjal ág neszez,
de senki más! Nem gyilkosok loholnak,
markolva pisztolyt, kést, – a mát a holnap
felváltja csak, nem felkoncolja, bár
ki tudja? Mégis oly jó lenne tudni –
mit is? Hogy meddig tart e rettenet,
s mért félek úgy, mért nem tudok aludni,
ha farkasok óráján ébredek?

Felébredek.

S úgy kerülget az álom,
mint robbanó anyag-raktárt az őr;
gyújtózsínoron – minden idegszálon –
a félelem lidérclángjai kúsznak, –
magam a detonáció elől
hová is menekítsem, hova fussak?
Egy keskeny, űri résbe e világból
kisurrannék, – de Pallasz szürke baglya
lelkem iramló egerét bekapja,
s még mielőtt az égbe visszahussan,
mint szőröcsomót, kiöklendí magából.

Felébredek.

Ma is, mint minden éjjel.

Tudom, a farkasok órája ez.

Áram vonít fel, csontos ág neszes,
s kilobban paplanom gyűrött lidérce;
a szőnyegen a lámpa csiganyála,
sikos derengés dermed rá szobámra;
és jár a vekkeróra: vak vonat,
vakog az alvadtvér-zakatatak;
s markolva pisztolyt, kést, gyilkos lohol
álmom sikátorában valahol;
s Pallasz baglyának hányadéka, én
görgök, rút szörgolyó, a föld színén;
s törött ezüstmaszk: utcalámpa-rom
csillámlik jéggé dermedt arcomon.

Felébredek.

Már hamujába roskad

az éj.

Uram, irgalmazz farkasodnak!

Csokonai Vitéz Mihály: Magyar! Hajnal hasad!

Vigadj, magyar haza! s meg ne tagadd tömött
Javaidtól azt a valódi örömet,
Amelyért víg hanggal ekhózik a Mátra,
Az egész országban harsogó vivátra.
Vége van már, vége a hajdani gyásznak,
Lehasadoztak már a fekete vásznak,
Melyeket a fényes világosság előtt
A hajdani idők mostohás keze szőtt.
Az eltépett gyásznak rongyainál fogva
Tündöklük egy nyájas hajnal mosolyogva.
Setét völgyeire sűgárit ereszti,
Mellyel a megrögzött vak homályt széljeszti.
Biztatja hazánkat vidámító képe,
Hogy már a magyarok napja is kilépe,
S rövid időn felhág egünk délpontjára,
Hogy világosságot hintsen valahára.

Kelj fel azért, magyar! álmodból serkenj fel,
Már orcáidra süt e nyájas égi jel.
Kelj fel! s ázsiai Múzsáddal köszöntséd,
Elibe háláló indulatid öntséd.
Örvendj, hogy elmúlván a setét éjszaka,
Megnyílt a napkelet bársonyos ablaka.
Ezáltal egy kövér reménység táplálhat,
Hogy még napod fényes delére felszállhat.
Lesz még a magyarnak olyan dicső nevel,
Amilyen volt a Márs mezején eleve;

S még azok is laurust fűznek magyarinkra,
Kik most finnyás orral néznek hérosinkra.

Idvez légy, szép hajnal! ragyogtasd fáklyádat,
Víg egünkön mutasd mosolygó orcádat.
Jer! imé nimfái már a víg Dunának
Elődbe koszorús fővel indulának.

Ezt minap egy jámbor magyar énekelte
S benne a huszadik századot képzelte.

Ne félj, óh magyar, talán akkorára
Boldogabb nap jön fel reád valahára:
S aki mérget forral hazádnak ellene,
Megverí a magyarok istene

Döbrentei Kornél: Sorspannó

Maradék, megnyomorított magyarok,
preparált agyarú vadkanok,
a dicső-bús öklelések emléke
fehérizzás-é vagy dermesztő dér-e?
Varasodó hajnal rajtatok
a Zrínyi Miklós rozsdálló vére,
béklyókat szakítsatok,
kiket hozzáidomítottak minden gyötrető muszájhoz,
nekiveselkedve a szabadságnak, most térdre, imához,
nem a mindig fentvalók, hanem egy barbár zseni
sziklagörgetését kell bordatörő repesséssel zengeni,
a füstöt, vászna az Isten megnyúzott háta volt,
amelyen az ördög mennyei távlatot áhítva lovagolt,
ám ez a teremtett mű a Szentlélektől lelkedzett,
hírel, nem silányította e kárhozat-súllyal ránkrogyó évezred
ócskavassá a Szent István-i kardot, kimerültté a keresztet,
e két gyámpillér a szívünkbe gyökeredett,
róluk úgy görbed fölénk a vég s a kezdet
karéja, miként az esztergomi palota ívei,
a kozmoszt átszelő nappálya hajlását mimeli,
heves, de méltóság-mozdította lendülettel,
ahogy a parázshatalmú tökének nedve a fűrtökbe kereng fel,
ahogy a lángelmék hajnallá hasadnak,
osztván sorság a tűz méhében önkívületig ajzott vasaknak,
ó, azok a mézsűrű, nadragulya-izsapos fénytől duzzadó
fatáblák
húsukat bujálkodva politikai faliszúk rágták,
pincébe fojtották, lemeszelték, előlték, ne adja tovább
ezeréves kiállításunk mítoszát vitéz Aba Novák,
a Mester, aki a rapszodiás Liszt arcát maga vési
tudván előre,
a jövőt el sohase kési,
az enyésző idővel ő kap erőre,